

ბის აკრძალვას უწესებს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსში არ არსებობს. თუმცა, აღნიშნული პრინციპი გამომდინარეობს სსსკ 377-ე, 384-ე და 409-ე მუხლებიდან:⁴ „სააპელაციო სასამართლო შებოჭილია სააპელაციო საჩივრის ფარგლებით (377-ე მუხლი). ეს იმას ნიშნავს, რომ სააპელაციო სასამართლოს შეუძლია შეამოწმოს გადაწყვეტილება მხოლოდ სააპელაციო საჩივრის ფარგლებში, ე. ი. მხოლოდ იმ ნაწილში, რომელიც გასაჩივრებულია. ასეთი შემთხვევების შედეგად შეიძლება აღმოჩნდეს, რომ გასაჩივრებული გადაწყვეტილება გასაუქმებული და შესაცვლელია არა მხოლოდ იმ ნაწილში, რომელსაც მოითხოვს აპელანტი, არამედ მთლიანად, როგორც იმ ნაწილში, რომელიც აპელანტის საწინააღმდეგოდაა გამოტანილი, ისე იმ ნაწილში, რომელიც მის სასარგებლოდაა გამოტანილი. მიუხედავად ამისა, სააპელაციო სასამართლო ვერ გააუქმებს გადაწყვეტილებას მთლიანად, ან იმ ნაწილში, რომელიც მის სასარგებლოდაა გამოტანილი, რადგან ეს იქნებოდა საუარესოდ შებრუნება, რასაც კრძალავს ეს მუხლი, როდესაც მიუთითებს, რომ გასაჩივრებული გადაწყვეტილების შეცვლა დასაშვებია მხოლოდ იმ ფარგლებში, რასაც მხარეები მოითხოვენ.“⁵ საუარესოდ შებრუნების აკრძალვის პრინციპი აღიარებულია საერთო სასამართლოების დადგენილი პრაქტიკითაც.⁶

⁴ ლილუაშვილი თ., ხრუსტალი ვ., საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის კომენტარი (2007), 646, 660, 728.

⁵ ლილუაშვილი თ., ხრუსტალი ვ., საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის კომენტარი (2007) 659.

⁶ სუსგ №ას-1185-1105-2017, 15/02/2018, 1.5 [„პალატა განმარტავს, რომ საპროცესო სამართალში მოქმედებს საუარესოდ შებრუნების დაუშვებლობის პრინციპი (იხ. მაგ სსსკ-ის 409-ე მუხლი), რაც იმას ნიშნავს, რომ სასამართლო, მიუხედავად გადაწყვეტილების კანონიერებისა, თუკი მას წაგებული მხარე არ ედავება, არ არის უფლებამოსილი, გააუარესოს მოგებული პირის სამართლებრივი მდგომარეობა.“]; სუსგ №ას-1251-2018, 08/02/2019, 26 [„საკასაციო სასამართლო სსსკ-ის 248-ე მუხლზე მითითებით ... განმარტავს, რომ ... მოგებული მხარის სასარგებლოდ გამოტანილი გადაწყვეტილების შეცვლა პროცესუალური მონინააღმდეგის

მოცემულ შემთხვევაში პირველი ინსტანციის სასამართლომ დააკმაყოფილა სარჩელი და ნაწილობრივ დააკმაყოფილა შეგებულ სარჩელი. გადაწყვეტილება გაასაჩივრა მხოლოდ სახელმწიფო საზღვრის დაცვის დეპარტამენტმა. შესაბამისად, სააპელაციო და საკასაციო სასამართლოში განხილვის საგანს წარმოადგენდა შეგებულ სარჩელის დაკმაყოფილებული ნაწილის კანონიერება. უზენაესმა სასამართლომ ნაწილობრივ დააკმაყოფილა საკასაციო საჩივარი, თუმცა ამის ფარგლებში უარი თქვა სარჩელის დაკმაყოფილებაზე, რასაც მოპასუხე სადავოდ არ ხდოდა.

მსგავსი შემთხვევები საკმაოდ ხშირია საერთო სასამართლოთა პრაქტიკაში. მაგალითად, ერთ-ერთ საქმეში თბილისის საქალაქო სასამართლომ, ბათილად ცნო ნასყიდობის ხელშეკრულება, დააკმაყოფილა ვინდიკაციური მოთხოვნა, თუმცა ქონების უკან დაბრუნების საწევლოდ მოსარჩელეს დააკისრა მოპასუხისათვის დასაბრუნებელი ქონების საფასურის ანაზღაურება ისე, რომ ამას მოპასუხე საერთოდ არ მოითხოვდა.⁷

გოჩა ოყრეშიძე

► 1.4 - 3/2021

მტკიცების ტვირთი საბუთის სიყალბეზე მითითებისას

1. წერილობითი დოკუმენტის დედნის ნოტარიულად დამოწმებული ასლი უტყუარად არ ადასტურებს მის დედანთან შესაბამისობას.

შედავების არარსებობის პირობებში, მხარის სასარგებლოდ დაკმაყოფილებული მოთხოვნის საუარესოდ შებრუნებას გამოიწვევს, რაც დაუშვებელია.“]; სუსგ №ას-1146-2018, 12/11/2018, 29; სუსგ №ას-1113-1033-2017, 17/11/2017, 30; სუსგ №ას-456-428-2017, 10/10/2017, 42; სუსგ №ას-1151-2013, 10/07/2015, 29.

⁷ თბილისის საქალაქო სასამართლოს №2/8248-15 გადაწყვეტილება, 31/07/2017.

2. ასლის ნამდვილობის მტკიცების ტვირთი ეკისრება მის წარმდგენ მხარეს.

სსკ-ის 137-ე მუხლი

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს დიდი პალატის 2003 წლის 21 ივლისის გადაწყვეტილება საქმეზე № ას-81-779-03

I. ფაქტობრივი გარემოებები

კომპანიამ სარჩელი აღძრა მეორე კომპანიის წინააღმდეგ და მოითხოვა მისთვის ძირითადი დავალიანების 3,923,791 აშშ დოლარისა და მიუღებელი შემოსავლის 608,187 აშშ დოლარის დაკისრება. მოსარჩელემ მიუთითა მასსა და მოპასუხე კომპანიას შორის დადებულ 16/01/2001 წლით დათარიღებულ ხელშეკრულებაზე, რომლის 1.1 და 3.2 პუნქტების თანახმად, მოპასუხემ იკისრა მოსარჩელისათვის 3,923,791 აშშ დოლარის გადახდის ვალდებულება. მოსარჩელის განმარტებით, მითითებული თანხა წარმოადგენდა ერთობლივი საქმიანობის შედეგად მისაღებ დივიდენდს. რაც შეეხება მიუღებელ შემოსავალს, მოსარჩელემ განმარტა, რომ თუკი მოპასუხე დროულად გადაიხდიდა დავალიანების თანხას, იგი მას განათავსებდა საბანკო ანგარიშზე და მიიღებდა წლიურ 13.3% სარგებელს, რაც მის მიუღებელ შემოსავალს წარმოადგენდა. მოსარჩელემ საქმეში წარადგინა ხელშეკრულების უცხოეთში ნოტარიულად დამოწმებული ასლი და მიუთითა, რომ დედანი დაკარგული აქვს.

მოპასუხემ სარჩელი არ ცნო და სადავოდ გახადა ხელშეკრულების დადების ფაქტი. მოპასუხემ მიუთითა, რომ მოსარჩელე კომპანიასთან ერთობლივი საქმიანობის განხორციელების შესახებ ინფორმაცია მოპასუხის საბუღალტრო საქმეებში, მის მომსახურე ბანკში, საბაჟო და საგადასახადო ორგანოებში არ არსებობს. ამასთან, მოპასუხემ განცხადებით მიმართა სასამართლოს საბუთის სიყალბის შესახებ და მიუთითა, რომ სადავო ხელშეკრულებაზე დატანილი ხელმოწერები ყალბია, ვინაიდან მითითებულ თარიღში ხელმომწერი პირები არ იმყოფებოდნენ თბილისში.

პირველი ინსტანციის სასამართლომ არ გაიზიარა მოპასუხის პოზიცია და დადგენილად მიიჩნია მხარეთა შორის ხელშეკრულების დადების ფაქტი. სასამართლომ განმარტა, რომ ვინაიდან ხელშეკრულების ასლი სანოტარო წესით იყო დამოწმებული, ამიტომ არსებობს მისი ნამდვილობის პრეზუმფცია. ხოლო, ვინაიდან ნოტარიულად დამოწმება უცხო ქვეყანაში განხორციელდა, საბუთის სიყალბის დადგენა უნდა მოხდეს ამავე ქვეყანაში: „საქართველოს სასამართლოს და სამართალდამცავ ორგანოებს სლოვაკეთის რესპუბლიკაში განხორციელებული სანოტარო მოქმედების კანონიერების შემოწმების კომპეტენცია არ გააჩნიათ.“

სასამართლომ დადგენილად არ ცნო მხარეთა შორის ამხანაგობის ურთიერთობის არსებობა, თუმცა სადავო 26/01/2001 წლის ხელშეკრულება მიიჩნია ვალის აბსტრაქტულ აღიარებად, რომელიც მოპასუხეს აკისრებდა თანხის გადახდის ვალდებულებას. სასამართლომ დამატებით მიიჩნია, რომ თანხის გადახდის ვალდებულების დარღვევის გამო მოსარჩელეს მიადგა ზიანი მიუღებელი შემოსავლის სახით. აქედან გამომდინარე, თბილისის საოლქო სასამართლომ სარჩელი სრულად დააკმაყოფილა.

II. სასამართლოს მსჯელობის შეჯამება

გადაწყვეტილება საკასაციო წესით გაასაჩივრა მოპასუხემ.¹ საქართველოს უზენაესმა სასამართლომ საქმე განიხილა დიდი პალატის შემადგენლობით. დიდმა პალატამ სრულად დააკმაყოფილა საკასაციო საჩივარი, გააუქმა საოლქო სასამართლოს გადაწყვეტილება და სასარჩელო მოთხოვნის დაკმაყოფილებაზე უარი განაცხადა.

¹ ამ დროისათვის მოქმედი სსკ-ის 391 I მუხლი დასაშვებად მიიჩნევდა პირველი ინსტანციის მიერ მიღებული გადაწყვეტილების საკასაციო წესით გასაჩივრებას: „სააპელაციო სასამართლოს, აგრეთვე საოლქო სასამართლოს კოლეგიების გადაწყვეტილებები მხარეებმა და დამოუკიდებელი სასარჩელო მოთხოვნის უფლების მქონე მესამე პირებმა შეიძლება კანონით დადგენილ ვადებში გაასაჩივრონ საკასაციო სასამართლოში.“

სასამართლომ მიუთითა სსკ-ის 135-ე მუხლზე, რომლის თანახმადაც „ნერილობითი მტკიცებულება, როგორც წესი, წარდგენილ უნდა იქნეს დედნის სახით. ... საბუთის ასლისათვის მტკიცებულებითი მნიშვნელობის მინიჭება დამოკიდებულია სასამართლოს შეხედულებაზე.“ ამასთან, სსკ-ის 105 I მუხლის თანახმად „სასამართლოსათვის არავითარ მტკიცებულებას არა აქვს წინასწარ დადგენილი ძალა.“ დიდმა პალატამ განმარტა, რომ სასამართლოს შეხედულება საბუთის ასლისათვის მტკიცებულებითი მნიშვნელობის მინიჭებასთან დაკავშირებით უნდა იყოს დასაბუთებული. დიდმა პალატამ ყურადღება გაამახვილა საქმეში არსებულ ექსპერტიზის დასკვნაზე, რომელიც მიუთითებდა, რომ სადავო ხელმოწერა მითითებული პირის მიერ შესრულებულად უნდა ჩაითვალოს იმ შემთხვევაში, თუ ხელშეკრულების ასლი, რომელიც მათ გამოიკვლიეს, გადაღებულია ნამდვილად არსებული ხელშეკრულების დედნიდან. ამასთან, საქმეში არსებული მტკიცებულებებით (ექსპერტიზის დასკვნებით და სასამართლო სხდომაზე დაკითხულ ექსპერტთა განმარტებებით) დიდმა პალატამ დადგენილად მიიჩნია, რომ არსებობს დედანში განხორციელებული ხელმოწერის სხვა დოკუმენტში, მათ შორის, სხვა შინაარსის დოკუმენტში გადატანის შესაძლებლობა. აქედან გამომდინარე, დიდმა პალატამ განმარტა, რომ სანოტარო წესით დამოწმებული ასლი თავისთავად არ ნიშნავს, რომ ასლი გადაღებულია ნამდვილი დოკუმენტიდან.

დიდმა პალატამ მიუთითა სსკ-ის 137 I მუხლზე, რომლის თანახმად „მხარეს უფლება აქვს საქმის წინასწარი სასამართლო განხილვისათვის მომზადების სტადიაზე განაცხადოს, რომ წარდგენილი საბუთი ყალბია.“ ასევე, დიდმა პალატამ ყურადღებაზე გაამახვილა ამავე მუხლის მე-2 ნაწილზე, რომლის მიხედვითაც „მხარე, რომლის მიერაც იყო წარდგენილი ასეთი საბუთი, ან რომლის შუამდგომლობითაც სასამართლომ იგი გამოითხოვა, ვალდებულია დაამტკიცოს ამ საბუთის ნამდვილობა.“ აღნიშნული დანაწესების საფუძველზე დიდმა პალატამ განმარტა, რომ ვინაიდან მოპასუხემ განაცხადა საბუთის სიყალბის შესახებ, მტკიცების

ტვირთი შებრუნდა და მოსარჩელეს უნდა დაედგინებინა საბუთის ნამდვილობა. ამგვარ დადასტურებად დიდმა პალატამ მიიჩნია მტკიცებულება, რომლის საფუძველზეც დადგინდებოდა, რომ სადავო ხელშეკრულების ასლი არ წარმოადგენდა კომბინირებულ დოკუმენტს: რომელზეც გაყალბების გზით გადატანილია სხვა შინაარსის დოკუმენტის ხელმოწერა. ამავე დროს, დიდმა პალატამ უარი არ თქვა სადავო დოკუმენტის, როგორც მტკიცებულების, გამოკვლევაზე და განმარტა, რომ დოკუმენტის ასლი სხვა მტკიცებულებებთან ერთობლიობაში უნდა შეფასებულიყო.

აღნიშნულიდან გამომდინარე, დიდმა პალატამ მიიჩნია, რომ წარდგენილი ქსეროასლის საქმეში არსებულ სხვა მტკიცებულებებთან ერთობლიობაში განხილვით არ დადასტურდა ხელშეკრულების ქსეროასლში მითითებული გარემოებები. შესაბამისად, უზენაესმა სასამართლომ არ დააკმაყოფილა მოთხოვნა.

III. კომენტარი

სასამართლო პრაქტიკაში განსაკუთრებით პრობლემატურია გაყალბებული ხელშეკრულების საკითხი. ეს ეხება როგორც დოკუმენტის ფიზიკურ გაყალბებას (მაგ., მასზე ხელმოწერის დატანა), ისე მის შინაარსობრივ გაყალბებას (მაგ., ხელშეკრულების გაფორმება წინათარილით). ასეთ დროს, ხშირად, შეუძლებელია დოკუმენტის სიყალბის დადასტურება. მხარეები სასამართლოში წარადგენენ დოკუმენტის ნოტარიულად დამოწმებულ ასლებს, ხელმოწერის ნამდვილობის შემოწმება კი დოკუმენტის ასლზე შეუძლებელია. ამასთან, შეუძლებელია იმის დადგენაც, თუ როდის შედგა დოკუმენტის დედანი, ვინაიდან ექსპერტიზა ვერ ამოწმებს მელნის სიძველეს. ნოტარიუსთან დოკუმენტის ასლის დამოწმება არ ნიშნავს, რომ დამოწმებული ასლი აუცილებლად დედნის იდენტურია, ვინაიდან თავად ნოტარიუსისათვის წარდგენილი დოკუმენტიც შესაძლოა იყოს გაყალბებული და არ წარმოადგენდეს დედანს.

საერთო სასამართლოების პრაქტიკაში იყო შემთხვევა, როდესაც მხარემ სადავოდ გახადა მოწინააღმდეგის მიერ წარდგენილი დოკუმენტი.

ნტის (ხელშეკრულება) ასლის ნამდვილობა და სასამართლოს წინაშე იშუამდგომლა დედნის წარმოდგენის თაობაზე. ამის უფლებას ითვალისწინებს სსსკ 135-ე მუხლი, რომელიც ადგენს, რომ „თუ წარდგენილია საბუთის ასლი, სასამართლოს, მხარეთა შუამდგომლობით ან თავისი ინიციატივით, შეუძლია მოითხოვოს დედნის წარდგენა.“ თბილისის საქალაქო სასამართლომ აღნიშნული შუამდგომლობა დააკმაყოფილა და მხარეს დაავალა დოკუმენტის დედნის წარდგენა. თუმცა, მხარემ სასამართლოში წარადგინა არა დედანი, არამედ დოკუმენტის ნოტარიულად დამოწმებული ასლი. მიუხედავად იმისა, რომ აღნიშნულმა მხარემ დაარღვია სასამართლოს მითითება და საქმეში წარადგინა არა დედანი, არამედ ნოტარიულად დამოწმებული ასლი, როგორც საქალაქო, ისე სააპელაციო სასამართლოებმა მხარის მიერ სადავო მტკიცებულების ნოტარიულად დამოწმებული ასლის წარდგენა საკმარისად მიიჩნიეს. ხოლო საქართველოს უზენაესმა სასამართლომ, რომელმაც საქმეზე ახალი გადაწყვეტილება მიიღო, აღნიშნულ გარემოებაზე საერთოდ არ იმსჯელა.²

საინტერესოა ასევე საბუთის სიყალბის მტკიცების ტვირთის საკითხი. სსკ-ის 137 II მუხლი პირდაპირ მიუთითებდა, რომ „მხარე, რომლის მიერაც იყო წარდგენილი ასეთი საბუთი, ან რომლის შუამდგომლობითაც სასამართლომ იგი გამოითხოვა, ვალდებულია დაამტკიცოს ამ საბუთის ნამდვილობა.“ თუმცა, 31/07/2006 ცვლილებებით ეს მითითება კოდექსიდან ამოღებულ იქნა.³ მიუხედავად ამ ცვლილებისა, სსკ-ის 137-ე მუხლის კომენტარში ავტორები მიუთითებენ, რომ „საბუთის სიყალბის დამტკიცების ტვირთი არ ეკისრება მხარეს, რომელმაც გააკეთა განცხადება ასეთი სიყალბის შესახებ. პირიქით, მხარემ, რომელმაც ეს საბუთი წარმოადგინა, მას ეკისრება ამ საბუთის ნა-

მდვილობის დამტკიცების ტვირთი. ეს იმას ნიშნავს, რომ წერილობითი საბუთის ნამდვილობის ვარაუდი (პრეზუმფცია) გაქარწყლდება მონინალმდევე მხარის უბრალო განცხადებით, რომ იგი ყალბია.“⁴ ერთ-ერთ საქმეში მამკვიდრებლის ძმის შვილი ედავებოდა მამკვიდრებლის მეუღლეს და შვილებს. მეუღლემ საქმეში წარადგინა ქორწინების მოწმობის ასლი. აღნიშნულთან დაკავშირებით ქუთაისის სააპელაციო სასამართლომ შემდეგი განმარტება გააკეთა: „პალატამ დაადგინა, რომ მამკვიდრებელსა და მისი ფაქტობრივი მეუღლის ქორწინების მოწმობის ასლი ნამდვილი არ არის. საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის (შემდეგში: სსსკ-ის) 137-ე მუხლის შინაარსიდან გამომდინარე, სადავო საბუთის ნამდვილობის მტკიცების ტვირთი ეკისრებოდა მოპასუხეს, რომელსაც რაიმე სახის მტკიცებულება, რომელიც ქორწინების მოწმობის ასლის ნამდვილობას დაადასტურებდა, სასამართლოსათვის არ წარმოუდგენია.“⁵ თუმცა აღნიშნული გადაწყვეტილება ეხება საბუთის ასლს, რომლის ნამდვილობის შემოწმება შეუძლებელია. ერთ-ერთ საქმეზე საკასაციო სასამართლომ განმარტა, რომ „წერილობითი საბუთის ნამდვილობის ვარაუდი (პრეზუმფცია) გაქარწყლდება მონინალმდევე მხარის უბრალო უარყოფის საფუძველზე, ანუ განცხადების მისი სიყალბის თაობაზე. აღნიშნული უარყოფის შემთხვევაში სასამართლოს თავისი ინიციატივით შეუძლია, გამოიკვლიოს ამ საბუთის კანონიერების ფაქტი და ამ საკითხის გარკვევაში იგი არ არის შეზღუდული მხარეთა მითითებებითა და შუამდგომლობებით. შეჯიბრებითობის პრინციპი (სსსკ-ის მე-4 მუხლი) არანაირად არ გამორიცხავს მოსამართლის აქტიურობის როლს, რაც მეტად მნიშვნელოვანია მოსამართლის მიერ შეჯიბრებითობის მართვისათვის.“⁶

გოჩა ოყრემიძე

² სუსგ №ას-717-670-2017, 26/04/2018; თბილისის სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება №28/3624-12, 12/01/2017; თბილისის საქალაქო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა კოლეგიის გადაწყვეტილება №2/8349-12, 10/07/2012.

³ საქართველოს 2006 წლის 13 ივლისის კანონი №3435 - სსმ I, №32, 31.07.2006 წ., მუხ.243.

⁴ ლილუაშვილი თ., ბრუსტალი ვ., საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის კომენტარი (2007) 252.

⁵ სუსგ №ას-258-246-2017, 11/05/2017, 13.

⁶ სუსგ №ას-631-592-2011, 26/09/2011.

► 1.5 - 3/2021

დასაბრუნებელი ბეს ოდენობა

1. თუკი ხელშეკრულება არ დაიდო მოპასუხის ბრალით, მან ბე უნდა დაბრუნოს ორმაგი ოდენობით, თუმცა სასარჩელო მოთხოვნის ფარგლებში.

2. საცხოვრებელი ბინის ნასყიდობის ხელშეკრულების ფარგლებში დადებული ბეს ხელშეკრულების მხარეს წარმოადგენს ხელშეკრულებაზე ხელმომწერი პირი, მიუხედავად იმისა, თუ ვინ ცხოვრობს ფაქტობრივად შეძენილ ბინაში.

სკ-ის 421-ე და 423-ე მუხლები

საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2003 წლის 30 სექტემბრის გადაწყვეტილება საქმეზე № 3კ-656-03

I. ფაქტობრივი გარემოებები

მოსარჩელეს სურდა ქ. თბილისში ეყიდა ბინა, რა მიზნითაც იგი შეუთანხმდა მოპასუხეს ბინის 8,400 აშშ დოლარად შეძენასთან დაკავშირებით. 22/01/2001 წელს მოსარჩელემ მოპასუხეს ბეს სახით გადასცა 7,400 აშშ დოლარი, რაც გაფორმდა სანოტარო წესით, დარჩენილი 1,000 აშშ დოლარი კი უნდა დაეფარა 25/01/2001 წლამდე. მხარეთა შეთანხმების მიხედვით, ბინის ღირებულების სრული ოდენობით დაფარვამდე მოპასუხეს უნდა გაეგრძელებინა ბინაში ეცხოვრება. ამასთან, მოსარჩელესთან ერთად სადავო ბინაში საცხოვრებლად გადავიდა მოსარჩელის მეგობარი, რომელიც 23/01/2001 წელს მოპასუხემ პოლიციის მეშვეობით ბინიდან გამოასახლა. ამის შემდეგ მოსარჩელესა და მოპასუხეს შორის ბინის ნასყიდობის ხელშეკრულება აღარ გაფორმდა, მოპასუხემ კი 06/02/2011 წელს საკუთარი ბინა სანოტარო ფორმით დადებული ნასყიდობის ხელშეკრულებით გაასხვისა მესამე პირზე.

მოსარჩელემ და თავისმა მეგობარმა 01/02/2001 წელს სარჩელით მიმართეს სასამარ-

თლოს და მოითხოვეს გადახდილი ბეს თანხის უკან დაბრუნება, ასევე, სადავო ბინის ნასყიდობის ხელშეკრულების ბათილად ცნობა. თავის მხრივ, მოპასუხემ შეგებებული სარჩელი წარადგინა მოსარჩელეთა წინააღმდეგ და მოითხოვა მორალური ზიანის ანაზღაურება და ბეს სახით მიღებული თანხის დატოვება.

თბილისის რაიონული სასამართლოს 05/06/2001 წლის გადაწყვეტილებით სარჩელი და შეგებებული სარჩელი არ დაკმაყოფილდა. თუმცა, სააპელაციო სასამართლომ დააკმაყოფილა მოსარჩელის მიერ წარდგენილი საჩივარი და მოპასუხეს დააკისრა ბეს თანხის უკან დაბრუნება. სხვა ნაწილში პირველი ინსტანციის გადაწყვეტილება დარჩა უცვლელად. სააპელაციო სასამართლომ მიიჩნია, რომ ხელშეკრულება არ დაიდო მოპასუხის ბრალით, ვინაიდან მან გამოასახლა მოსარჩელის მეგობარი სადავო ბინიდან, შესაბამისად, სკ-ის 423 II მუხლის თანახმად, ბე ორმაგად უნდა დაბრუნებულიყო, თუმცა, ვინაიდან მოსარჩელე მხოლოდ გადახდილი თანხის რესტიტუციას ითხოვდა, სასამართლომ სარჩელი ამ ნაწილში დააკმაყოფილა.

II. სასამართლოს მსჯელობის შეჯამება

სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება საკასაციო წესით გაასაჩივრა მოპასუხემ. საქართველოს უზენაესმა სასამართლომ ნაწილობრივ დააკმაყოფილა საკასაციო საჩივარი.

უზენაესმა სასამართლომ მოცემული საკითხის გადასაწყვეტად მართებულად მიიჩნია სკ-ის 423 II მუხლის გამოყენება. სასამართლომ მიიჩნია, რომ სადავო ბინის ნასყიდობის ხელშეკრულება არ გაფორმდა, სწორედ, მოპასუხის ბრალით. თუმცა, უზენაესი სასამართლო არ დაეთანხმა ქვედა ინსტანციის სასამართლოთა მსჯელობას იმ ნაწილში, რომლითაც სადავო ბინის მყიდველად განისაზღვრა, ასევე, მოსარჩელის მეგობარიც. სასამართლომ მიიჩნია, რომ ბინის მყიდველი იყო მოსარჩელე, ვინაიდან ბეს ხელშეკრულების მხარეს მხოლოდ ეს უკანასკნელი წარმოადგენდა. აქედან გამომდინარე, უზენაესმა სასამართლომ მოპასუხეს ბეს